

De Franse vezels van thriller-auteur Michael Berg

Spanning in de Var en de Vaucluse!

De twee meest recente boeken van de onderscheiden thriller-auteur Michael Berg spelen in respectievelijk de Var en de Vaucluse. Er gebeurt daar veel meer dan je zou denken. Althans, als je er met fantasie rondkijkt als Berg. Hij gaf een omroepcarrière op om zich als schrijver in Frankrijk te vestigen. Met 10.000 euro per jaar, dat moest genoeg zijn. In een monoloog vertelt hij hoe het allemaal gegaan is.

TEKST: MARIA EDELMAN • FOTO: JAN-ERIK PLETTENBURG

‘Mijn collega’s verklaarden me voor gek. En je pensioen dan? Vanaf de eerste dag was ik gelukkig’



‘Ik heb altijd iets met Frankrijk gehad. Dat heeft ongetwijfeld met mijn achtergrond te maken. Geboren in de jaren

vijftig, een Franse voornaam. Alles wat Frans was – Franse films, Franse chansons, Franse auto’s, Franse sigaretten – was toen in de mode. We woonden in Heerlen. Luik en Brussel lagen een stuk dichterbij dan Amsterdam. Ik speelde gitaar, schreef Franse liedjes en droomde van een carrière als chansonnier.

Maar eerst moest ik van mijn ouders studeren. Voor een studie Nederlands toog ik naar Amsterdam. Tussen de tentamens door probeerde ik het als zanger in zelf afgehuurde zaaltjes waar met een beetje mazzel twintig, dertig mensen op afkwamen. Af en toe een schnabbel voor de radio met zelf geschreven chansons of nummers van Trenet, tot een producer van de TROS me liet weten dat ik altijd welkom was in zijn programma en dat ik ook nog betaald zou worden, maar dat hij de opname niet zou uitzenden.

De boodschap was duidelijk. Een carrière als Franse zanger zat er niet in.

Tant pis.

Ik voltooide mijn studie en vond een baan bij de omroep. Het waren de gouden jaren. Het geld klotste nog tegen de plinten en wij – programmamakers – konden maken wat we wilden. De liefde voor het Franse chanson kon ik kwijt door elk jaar Het Concours de la Chanson uit te zenden en te presenteren. Ook reisde ik regelmatig naar Frankrijk voor interviews met Nederlandse kunstenaars die in Parijs woonden. Het leven was goed. En ik kwam mijn vrouw tegen: Anna.

Van Griekenland naar Frankrijk

Ze bezat een huis op een Grieks eiland dat – helaas – steeds meer overlopen werd door toeristen. We woonden in Amsterdam en brachten de winters door in Griekenland. In 1990 verkocht Anna het huis. Het geld belandde op de bank, om er later ooit, in een ander buitenland, nieuwe stenen van te kopen.

Dat werd Frankrijk.

In 1996 brachten we een vakantie door in de Dordogne. Voor de vitrine van de makelaar vergaapten we ons aan huizen die we niet konden betalen. Terug in Nederland viel ons oog op een advertentie in de Volkskrant: huis te koop in de Creuse. De vraagprijs paste binnen ons budget. Waar de Creuse lag moesten we opzoeken. Iets boven de Dordogne.

De woning viel tegen, maar de Creuse stal ons hart. Een parkachtig landschap met riviertjes en meertjes en stoere huizen opgetrokken uit graniet. Het was augustus. De zon brandde. Het licht was zo helder dat het bijna pijn deed aan de ogen. Toeristen waren er nauwelijks. Geen Griekse toestanden. We schakelden een makelaar in. Drie dagen later hadden we ons huis gevonden. Een meer dan twee eeuwen oude ferme, een bescheiden woonhuis met heel veel schuren en nog meer land. Aan de achterzijde van het huis een weiland met uitzicht op een klein dal en bossen. Aan de voorzijde een pleintje dat bij het huis hoorde. Een paar overburen, een kerkje, een begraafplaats. Een gehucht in the middle of nowhere. Verkocht, zei Anna. Wilt u niets anders zien, vroeg de makelaar. Nee, antwoordde ze resoluut.

Als je nou eens schrijver in Frankrijk wordt?

De ferme werd ons vakantieadres. Drie, vier keer per jaar reisden we naar de Creuse. Anna, die freelance vertaalster was, vaker. We lieten het huis opknappen. Een nieuw dak, de muren gevoegd, nieuwe luiken. Het weiland werd steeds meer een parkje. Inmiddels was ik omroepbaasje geworden. Een beetje per ongeluk. Echt leuk was het niet. Veel vergaderen en heel veel uren maken. Als we nou eens verhuizen, stelde Anna op een dag voor, dan kun jij eindelijk dat boek schrijven wat je altijd wilde schrijven. Ze rekende me voor hoeveel geld we hadden als we alles in Nederland zouden verkopen. Tienduizend euro per jaar. Geen vetpot maar genoeg om het tot onze aow uit te zingen. Laten we het maar doen, antwoordde ik. Wie

weet werd mijn boek een bestseller. En als alles mis zou gaan konden we altijd weer teruggaan naar Nederland.

2004 emigreerden we. Ik was 48. Mijn collega’s bij de omroep verklaarden me voor gek. En je pensioen dan? En is het daar niet dodelijk saai? Vanaf de eerste dag in de Creuse was ik gelukkig. De lucht was schoon en de zon zo veel warmer dan in Nederland. Oké, het regende zo nu en dan en in de winter kon het best een beetje somber zijn maar ik voelde me bevrijd.

Het schrijven stelde ik nog even uit. Er moesten muurtjes worden gemetseld voor terrassen en er moest een moestuin komen. We waren altijd druk. Snoeien, maaien, zaaien. Twee honden, vier poezen. Een gezellige boel. En met die tienduizend euro konden we makkelijk rondkomen.

‘In onze gemeente woonde een moordenaar ...’

Ik begon te schrijven. Het verhaal voor het boek zat al een tijdje in mijn hoofd. Een Frans/Nederlandse radiojournaliste die France Inter verruult voor een regionale zender in de Limousin en een huis koopt in een schattig dorpje om er vervolgens achter te komen dat het helemaal geen schattig dorpje is. Feitelijk beschreef ik mijn eigen gehucht. Twee boerderijen, een paar huizen en een oud herenhuis dat door de dorpelingen ‘château’ werd genoemd. Dat was het. Meer niet. Maar saai was het allerminst. In onze gemeente woonde een moordenaar. De man had zijn straf uitgezeten maar toch ... een moordenaar. Bij de nieuwjaarsreceptie had ik de man een hand gegeven. Een jaar later werd ik door mijn hoog bejaarde overbuurman bedreigd met een jachtgeweer omdat hij ervan overtuigd was dat ik iets met zijn eveneens hoog bejaarde vrouw had. De man was ziekelijk jaloers en was vergeten zijn medicatie te nemen. Maar goed, een doodsb bedreiging. Het leven op het Franse platteland bleek interessanter dan ik had gedacht. In Frankrijk zegt men: wie niet gevonden wil worden duikt onder in de Creuse. En zo was het. In de regio woonden een aantal bekende en minder bekende criminelen. De perfecte inspiratiebron voor een thrillerauteur in spe als ik.

In 2006 voltooide ik mijn boek, een jaar later vond ik een uitgever en in 2008 lag het boek in de winkels. Daarna volgden nog vier boeken die allemaal de Creuse als decor hadden. Met mijn vijfde boek won ik De Gouden Strop, de prijs voor de beste Nederlandstalige misdaadroman van het jaar. Behalve een loeizwaar beeld kreeg ik een cheque van tienduizend euro. Daar kan ik een jaar van leven, riep

ik toen me de prijs werd overhandigd. In de zaal zag ik vooral verbaasde gezichten.

Een mas even buiten Seillans

Terug in Frankrijk ebde de euforie snel weg. Anna was ziek. Ik ga dood, zei ze. En ik wil niet naar het ziekenhuis. Ze was vastbesloten. Wat ik ook probeerde om haar over te halen. Toen het besef eenmaal tot me doordrong was het alsof alle kleur uit het landschap vloeide. Het najaar was somberder dan ooit. Ik wil deze winter de zon voelen, zei Anna, nog één keer de zee zien. Via vrienden konden we een huis huren in de Var waar alle beesten mee mochten. Een mas even buiten Seillans. Een paradijsje. Een terras dat uitkeek op een olijfboomgaard, een tweede terras met zwembad, een tuin vol bloeiende oleanders, rozen en ranke cipressen, de geur van kruiden, de zon die zo veel warmer was dan in de Creuse. De zee was op een halfuurtje rijden. Hier zouden we vier maanden verblijven. Ontspannen, stadjes bezoeken, buiten lunchen, rosé drinken.

De vier maanden in de Var werden een aaneenschakeling van hoop en wanhoop. Anna’s gezondheid verslechterde met de dag. Slechts één keer was ze in staat om in de auto te stappen en naar het strand te rijden. Terug in de Creuse werd ze nog zwakker. Zo zwak dat ze geen trap meer op of af kon. Aangezien het niet lukte het huis te verkopen verbouwden we de aanpalende schuur tot een rolstoelproof appartement. Helaas heeft ze maar een paar maanden van die luxe kunnen genieten. Oktober 2015 overleed Anna. Ik was gebroken en tegelijkertijd opgelucht dat aan de lange lijdensweg een einde was gekomen.

Zoek een andere vrouw, had ze nog gezegd. Alleen zijn is niks voor jou. Ja, ja, had ik gemompeld. Geen idee hoe mijn leven verder moest. In de Creuse blijven? Verhuizen? De Charente leek me wel wat. Meer zon, meer mensen. Of terug naar Amsterdam? Ik wist het niet.





Lagune

Cottage

Balneo

Sport - Recreatie - Ontspanning - Animatie

Voor ieder wat wils,

Gelegen aan de Côte d'Azur, tussen Cannes en Saint-Tropez, op 4,5 km van de fijne zandstranden in de baai van Fréjus – Saint-Raphaël, Domaine du Colombier biedt u een grote "Lagune" van 3600 m² aan met ligbedden en verwarmd zoet water, een Balneo, een fantastische spa, luxe vakantieverblijven, restaurants, kinderanimatie, speeltuinen ...

Van begin april tot eind september : één gratis toegang tot de Balneotherapie voor elk verblijf van minimaal 7 nachten



Spa



Animatie



Aquabiking

Domaine du Colombier - 1052 rue des combattants en Afrique du nord - 83600 Fréjus



+33 (0)4.94.51.56.01 - www.domaine-du-colombier.com

**VAN DER VALK
RESORT ST-AYGULF**

★★★★

100% RELAXEN

Aan de côte d'azur direct gelegen aan zee vindt u ons Hôtel Complex Van Der Valk St Aygulf Ontspanning gegarandeerd!

HÔTELS | RESTAURANT | BEACH CLUB | VILLAS | SÉMINAIRE

VAN DER VALK ★★★★★
HOTEL SAINT AYGULF
04 94 52 74 84 • 214 RD559 - 83370 Saint-Aygulf
Reception@aygulf.valk.com • www.hotelstaygulf.fr

Het vertrekpunt voor 'Broertje'

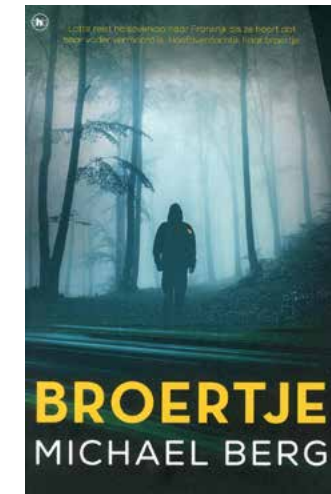
Inmiddels was er weer een nieuw boek verschenen. Ik reisde naar Nederland voor een promotietour. Na een interview in de bieb van mijn geboorteplaats belandde ik in de kroeg met een hoop bekenden. Onder hen Hedie.

'Ik kijk naar de boekenkast, naar de boeken die ik zonder Frankrijk nooit geschreven zou hebben'

Ze was in hetzelfde jaar haar partner verloren. We kenden elkaar van vroeger en hadden meteen een klik. Terug in Frankrijk begonnen we te bellen. Ze nodigde me uit om op oudejaarsavond bij haar te komen eten. Vanaf die dag waren we onafscheide-lijk. Een wonder, alsof onze doden het lot een handje hadden geholpen. We reisden op en neer van Limburg

naar de Creuse. En we reisden naar de Var, naar de mas waar ik met Anna de winter had doorgebracht. De plek was het vertrekpunt voor 'Broertje', het boek waar ik aan werkte.

Hedie en ik genoten van de Provence. Van het licht, de warmte, het eten, de rosé en van elkaar. Hedie kende de streek goed. Als ik hier nou eens een huisje kocht. Eén bezoekje aan de makelaar was genoeg om me uit de droom te helpen. Onbetaalbaar. Maar het hielp me wel met de beslissing het huis in de Creuse te verkopen. De fermette was een ballast geworden. Te veel stenen, te veel tuin. Dankzij de verbouwing tot levensloopbestendige woning was ik het huis binnen zes weken kwijt. Het voelde als een bevrijding.



'BROERTJE', IN DE VAR
Drie doden, onder wie een Nederlandse oud-politicus, de zus van de verstandelijk beperkte Nederlandse verdachte vliegt in. Een pageturner met een dramatische ontsnapping uit het politiebureau van Draguignan.



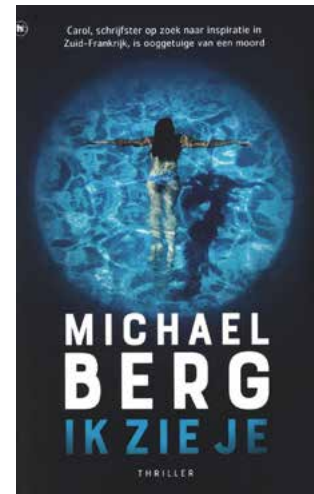
Mont Ventoux

Een huisje in Malaucène

Hedie en ik trouwden. Die zomer reisden we naar de Vaucluse. Ik was er ooit één keer geweest. De Mont Ventoux had een grote indruk op me gemaakt, het landschap, de wijngaarden en kersenbomen, de middeleeuwse stadjes. Ik had besloten dat mijn nieuwe boek zich hier moest afspelen. We huurden een huisje in Malaucène met uitzicht op le Petit Ventoux. 's Ochtends schrijven, 's middags rondrijden, op zoek naar locaties, om vervolgens de dag af te sluiten in een goed restaurant. Het schrijversbestaan is zo slecht nog niet.

Het boek – 'Ik zie je', mijn negende – is inmiddels verschenen. Ondertussen werk ik weer aan een nieuw boek. Ook ditmaal zal Frankrijk de arena zijn. Ik hoef er niet eens over na te denken. Op de een of andere manier leiden de verhalen in mijn hoofd me steeds weer naar Frankrijk.

Sinds een paar maanden wonen we in Voerendaal. Een dorp met wijngaarden, kastelen, heuvels en een steengroeve. Met mooi weer lijkt het zelfs een beetje op Frankrijk. Onzin natuurlijk. Het echte Frankrijk zit in mijn hart. Ik hoef maar een cd van Charles Trenet op te zetten of ik kijk naar de boekenkast, naar de boeken die ik zonder Frankrijk nooit geschreven zou hebben.' ●



'IK ZIE JE', IN DE VAUCLUSE
Een Engelse schrijfster gaat aan de voet van de Mont Ventoux wonen. Op het terras van haar huis staat een verrekijker en ze is getuige van gewelddadigheden bij de burens. Spanning en psychologie en een beleving van de Vaucluse.